

ΜΥΘΩΔΙΑ

Ερμηνευτική απόδοση στιχομυθίας

Καθότι κατά καιρούς έχουν εμφανιστεί *διάφοροι* «ερμηνευτές»¹, προσπαθώντας να ερμηνεύσουν την στιχομυθία της ΜΥΘΩΔΙΑΣ, πέφτοντας αρκετά συχνά σε τραγελαφικά λάθη, μπερδεύοντας (αρχαία) ελληνική με νέα ελληνική γλώσσα, και συχνά επηρεασμένοι από φανταστικές θεωρίες συνομοσίας, θα προσπαθήσω ως Φιλολόγος και ερευνητής υποψ. Διδάκτωρ να προσεγγίσω το κείμενο που αποκωδικοποίησε ο φίλος ΕΧΕΤΛΑΙΟΣ, με βάση τεκμηριωμένα γλωσσολογικό-ιστορικά στοιχεία, καθώς και με αρχές φωνητικής, συντακτικού και λαογραφικής παρατήρησης, αναλύοντας κάθε φράση που προφέρεται στη συμφωνική παρουσίαση, από συντακτική, σημασιολογική και καλλολογική (συμβολική) σκοπιά, λαμβάνοντας υπόψη φυσικά, και το τι γίνεται κατά την εκτέλεση της μουσικής συμφωνίας (εικόνες, σύμβολα, στάσεις συντελεστών κλπ), σε συνδυασμό πάντα με το γενικότερο πλαίσιο αναφοράς της ελληνικής ιστορίας ανά τους αιώνες, αλλά και διάφορα γεγονότα που έλαβαν και συνεχίζουν να λαμβάνουν χώρα, ακόμη και μετά την εκτέλεση της Μυθωδίας.

Πριν ξεκινήσω, θα ήθελα να σημειώσω μερικά πράγματα που πολλοί φαίνεται να αγνοούν:

Ο Ευάγγελος Παπαθανασίου ζει τα τελευταία 20 τουλάχιστον χρόνια στο εξωτερικό, κι όσο να ναι...δεν έχει βιώσει επαρκώς τη χρήση και λειτουργία της Δημοτικής και κατ' επέκταση και της ΚΝΕ (Κοινής Νέας Ελληνικής γλώσσας) που χρησιμοποιούμε σήμερα στην Ελλάδα (ευτυχώς;), αλλά γνωρίζει με σαφήνεια τη χρήση και την λειτουργικότητα της Καθαρεύουσας. Τι είναι όμως πραγματικά ή «Καθαρεύουσα»;

Μπορεί για πολλούς από εμάς, που γνωρίσαμε την Καθαρεύουσα μέσα από παλιά βιβλία, να μας φαίνεται ως μια αρχαίζουσα μορφή της Δημοτικής γλώσσας που μιλάμε στην καθημερινότητά μας, στην πραγματικότητα, όμως, η Καθαρεύουσα είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή γλωσσική μορφή, ένα γλωσσικό ιδίωμα, όπως θα το λέγαμε επιστημονικά.

Εν πολλοίς, στην ιστορία της Ελληνικής Γλώσσας η *Καθαρεύουσα* δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα «*πάντρεμα*» λέξιολογικών και συντακτικών χαρακτηριστικών της Αρχαίας Ελληνικής με αντίστοιχα χαρακτηριστικά της Δημοτικής. Είναι η «*μέση οδός*» που προτάθηκε από τον Αδαμ. Κοραή, όταν συντάχθηκε, το νεοσύστατο μετά την ελληνική επανάσταση του 21', ελληνικό κράτος². Τότε υπήρχαν 3 γλωσσικά ιδιώματα που ομιλούνταν επισήμως στην ελληνική ύπαιθρο. Επίσημο κράτος με σταθερή πρωτεύουσα δεν υπήρχε ακόμη. Η αττική (αρχαία) γλώσσα, η δημοτική (λαϊκή) γλώσσα, και η γλώσσα των λόγιων (συγγραφέων, εκκλησιαστικών, επιστημόνων, πολιτικών) που ήταν ένα μείγμα 70% αρχαϊστικών στοιχείων και 30% νεολογισμών για εκείνα τα χρόνια, ομιλούνταν σε ολόκληρη την επικράτεια. Με έμφαση στις πυκνοκατοικημένες περιοχές, όπως στην Αττική, ομιλούνταν κυρίως η λαϊκή δημοτική γλώσσα, ενώ από την ελίτ της τότε κοινωνίας ομιλούνταν η αρχαία αττική γλώσσα.

Όταν στην περίοδο της Επανάστασης πολλοί λόγιοι κατέφυγαν στο εξωτερικό, και με προσπάθειες εκδοτικές στόχευαν στην πνευματική αφύπνιση του κόσμου, κατέγραφαν τα κείμενά τους τυπικά σε δημοτική γλώσσα, για να γίνονται κατανοητοί από τις μάζες, σταδιακά, ωστόσο, άρχισαν να προσθέτουν αρχαϊκές εκφράσεις στο λόγο τους, κι έτσι, δημιούργησαν μια «δική» τους ιδιόλεκτο, που περιελάμβανε στοιχεία, τόσο από τη δημοτική παράδοση, όσο και χαρακτηριστικά της αρχαίας γλώσσας του Ομήρου.

---

¹ Ο Θεός να τους κάνει...!

² Βλ. Μπασλής, Γιάννης (2006): Εισαγωγή στη διδασκαλία της γλώσσας, μια σύγχρονη ολιστική κι επικοινωνιακή προσέγγιση.

Για παράδειγμα η λέξη «διάνοια» <ΔΙΑΣ + ΝΟΥΣ> από τα αρχαία ελληνικά παρέμεινε «διάνοια» <ΔΙΑΣ + ΝΟΥΣ> και στα νέα ελληνικά (δημοτική) με μόνη τη διαφορά πως απέκτησε τονικό σημείο³. Αυτό όμως το παράδειγμα δεν φανερώνει την ουσιαστική διαφορά, γιατί η λέξη στην χρήση της ονομαστικής, παρέμεινε ίδια. Όταν όμως η λέξη ΔΙΑΝΟΙΑ γίνονταν «αντικείμενο» μιας πρότασης, και άρα έπρεπε να μπει σε αιτιατική πτώση, εκεί...άλλαζαν πολύ τα πράγματα.

Στην αρχαία ελληνική η «ΔΙΑΝΟΙΑ» έπαιρνε κατάληξη και γινόταν «(την) ΔΙΑΝΟΙΑΝ». Στη δημοτική γλώσσα το τελικό «Ν» χανόταν. Αυτό το γλωσσικό «πρόβλημα» προκάλεσε την «δημιουργία» μιας μείξης γλωσσικών χαρακτηριστικών, κι έτσι γεννήθηκε η Καθαρεύουσα. Καθότι, όμως η πλειοψηφία του λαού εκείνη την εποχή – ιδίως μετά το τέλος της επανάστασης – δεν είχε καλό μορφωτικό επίπεδο, και δεδομένου του γεγονότος πως στην αρχαία περίοδο δεν υπήρχαν «αλφαβητάρια», ενώ όσα αρχαία κείμενα διασώθηκαν, κλάπηκαν και μεταφέρθηκαν στην Ευρώπη για μελέτη από τους επιστήμονες της Αναγέννησης, ο απλός λαός μιλούσε και καταλάβαινε την απλή δημοτική, ενώ ότι έντυπα κυκλοφορούσαν τότε γράφονταν σε δημοτική. Οι τότε κυβερνήσεις αποφάσισαν να αποδεχτούν ως επίσημη γλώσσα της Ελλάδας την Καθαρεύουσα...κάτι που ίσχυε τουλάχιστον ως το 1982. Και προφανώς ο αγαπημένος μας συνθέτης...διδάχτηκε σε αυτήν.

Επομένως, δεν είναι σφύρον να εμφανίζονται διάφοροι «ερμηνευτές» και να μπερδεύουν γλωσσικά ιδιώματα διαφόρων γλωσσικών περιόδων, επειδή απλά έτσι νομίζουν πως αυτό που σκέφτονται είναι και η πραγματικότητα. Π.χ. στο Movement 7, δεν είναι δυνατόν να μεταφράζεται το ΔΕΙ μια ως «πρέπει» και λίγες λέξεις παρακάτω ως «βλέπει»!

Αυτά ως μερικές από τις πρώτες παρατηρήσεις.... και ξεκινάμε με την ανάλυση...ας τα πάρουμε όλα ένα – ένα, με τη σειρά.

Κατ' αρχάς...ο τίτλος του «έργου»: **ΜΥΘΩΔΙΑ**. Θα μπορούσε άνετα να ερμηνευτεί ως ΜΥΘΟΣ+ΩΔΗ ή ως ΜΥΘΟΣ+ΔΙΑΣ. Πρόκειται για ένα «τραγούδι ιστορίας (ιστορικής μείζονος σημασίας ίσως;)» ή απλά για μια «εξιστόρηση που αφορά τον Δία»; Ότι και να ναι, ίσως να είναι νωρίς να το διασαφηνίσουμε από τώρα. Ετυμολογικά, τουλάχιστον, μάλλον η ερμηνεία ότι η Μυθωδία είναι παράγωγο των λέξεων ΜΥΘΟΣ + ΩΔΗ φαίνεται να είναι κι η επικρατέστερη, γιατί το να αλλάξει το Ο σε Ω κατά τη συναίρεση των πιθανών λέξεων ΜΥΘΟΣ + ΔΙΑΣ είναι λίγο παράτολμη, έως αδύνατη. Προσωπικά πιστεύω, ότι έχουμε να κάνουμε με μια πιο σύνθετη ομάδα λέξεων, που αποτελούν οι: ΜΥΘΟΣ+ΩΔΗ+ΔΙΑΣ. Ένα τραγούδι, υπό μορφή μύθου, για το Δία. <ΜΥΘΟΣ+ΩΔΗ+ΔΙΑΣ> -> <ΜΥΘΟΣ+ΩΔΗ+ΔΙΑΣ> - ΜΥΘΩΔΙΑ.

Ας περάσουμε, όμως, στην ανάλυση της στιχομυθίας, αυτής καθαυτής. Για καλύτερη «σύγκριση» παρακολουθήστε τη Μυθωδία κανονικά από το DVD, και έχετε κοντά σας, τόσο τους στίχους που μας παρέδωσε ο ΕΧΕΤΛΑΙΟΣ, όσο και τις σημειώσεις μου.

Σημείωση: Σε μερικά σημεία, λαμβάνοντας υπόψη μου αρχές φωνολογικής-φωνητικής θεωρίας έχω αλλάξει την απόδοση των στίχων του ΕΧΕΤΛΑΙΟΥ, γιατί «δεν έβγαине νόημα», συνταντικά τουλάχιστον!

---

³ Στα αρχαία...γράφονταν τα πάντα με κεφαλαία, κολλητά το ένα γράμμα δίπλα στο άλλο, χωρίς τόνους.

INTRODUCTION

Ξεκινάμε με μια πανοραμική άποψη του λεκανοπεδίου, όσο παρουσιάζονται οι συντελεστές της παράστασης. Η κάμερα γυρίζει αργά αργά καλύπτοντας όλο το λεκανοπέδιο, κι εστιάζει τελικώς στο ναό του Δία, στο γνωστό μας Ολυμπείο....φωτισμένο σε κατάλευκο Φως. Μια απαλή μουσική, που τελειώνοντας καταλήγει σε χειροκρότημα, ειδοποιεί για την είσοδο του συνθέτη στη σκηνή, ενώ (για όσους είχαν τη τύχη να παρακολουθήσουν τη Μυθωδία από κοντά) στο λευκό φόντο από πανί, που έχει τοποθετηθεί πίσω από το Ναό, προβάλεται ο τίτλος *Mythodea 2001 Athens*. Επίσημη ώρα έναρξης 20:45. Η μουσική πανδαισία ξεκινά. Οι απαλοί ήχοι από το συνθεσάιζερ ανεβαίνουν στη μουσική κλίμακα ολοένα και περισσότερο, όσο διαρκεί η μικρή αυτή εισαγωγή. Όταν επίσημα πλέον, ξεκινήσει το κυρίως μέρος με το πρώτο Movement, η συχνότητα που παράγεται από τα μουσικά όργανα και τους ενισχυτές ήχου είναι τόσο μεγάλη, που ακούγεται γύρω από το Ολυμπείο.

Εικόνες του πλανήτη ΑΡΗ προβάλλονται στους θεατές, σα να προσγειώνεται ο κάθε θεατής πάνω στην επιφάνεια του κόκκινου πλανήτη, ενώ δευτερόλεπτα μετά επιστρέφουμε πίσω στη Γη, στο σημείο, όπου λαμβάνει χώρα η ΜΥΘΩΔΙΑ. Όχι όμως κάπου τυχαία, αλλά ακριβώς πάνω από τις υπάρχουσες στέρες ακόμη κολώνες του Ολυμπείου. Αν προεκτείνουμε νοερά τον εξωτερικό κίονα, θα «πέσουμε» πάνω στον πλανήτη ΑΡΗ, που εκείνη τη στιγμή φαίνεται να έρχεται σε «σύνοδο» με τον επίγειο ναό. Από τα μεγάφωνα, «ανακοινώνεται» πως αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή ο Άρης «περνά» ακριβώς από πάνω από το κεφάλι των θεατών.

Ο συνθέτης με κλειστά πλέον τα μάτια του, στρέφει τη ματιά του προς τα πάνω, προσκαλώντας τους θεατές στη μέθεξη. Ο «Οφθαλμός της Δίκης» προβάλεται στο λευκό πανί. Το μάτι του Δία, που τα βλέπει όλα.... μια μικρή εστίαση στην γειτονική φωτισμένη Ακρόπολη....και το πρώτο Movement έχει κιόλας αρχίσει...

MOVEMENT I

ONE, TWO, THREE

ONE, TWO, THREE

ONE, TWO, THREE

ONE, TWO, THREE

(ΑΝΤΡΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ)

ΔΙ-----Α Ε-----ΛΑ

ΔΙ----Α Ε----ΛΑ

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

ΔΙ-Α Ε---ΛΑ

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

(ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΟΡΟΣ)

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

ΔΙ-Α Ε---ΛΑ

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

ΕΛΑ

ΔΙ-Α Ε-ΡΩ-ΤΑ
-
ΖΗ-ΤΩ ΣΥ Ε-ΛΑ
-
ΔΙ-Α ΣΥ ΘΕ ΜΟΥ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΕΣΩ ΜΕΝ ΣΥ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΘΕΕ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ

ΕΝ ΖΕΙ ΘΕ-ΟΣ
ΕΝ ΖΕΙ ΘΕ-ΟΣ

ΖΗ-ΤΩ ΤΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΕ
ΖΗ-ΤΩ ΤΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΕ
ΜΕΝ Η ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ
ΜΟΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ
ΠΑΙ ΖΕΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΠΑΙ ΖΕΥ ΠΑΙ ΔΕΙ ΠΑΙ ΔΕΙ ΠΑΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ

ΔΙ-
Α ΤΕ
ΤΗΝ ΜΗ-
ΤΕ-ΡΑ
Ε-ΛΑ

ΔΙΙΙΙΙΙΙΙ ΔΙΙΙΙΙΙΙΙ ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ
ΔΕΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΔΕΩΜΕΝ ΣΟΙ
ΔΕΟΜΕΝ ΔΕΟΜΕΝ ΔΕΟΜΕΝΟΙ (X4)

Επεξηγήσεις:

Το Movement ξεκινά με δύο θηλυκές μορφές να ξεπροβάλουν στο σκοτεινό ουρανό. Προσωπογραφίες της Ίσιδος με τον Οφθαλμό της Δίκης να φαίνεται και πάλι στο λευκό πανί. Από τα μεγάφωνα ακούγεται κι η μοναδική, σε μη ελληνική καθαρή γλώσσα, φράση «ONE, TWO, THREE» που επαναλαμβάνεται τέσσερις συνολικά φορές (άρα σύνολο 12!!! Φορές, σύνολο αριθμών), όσο η μουσική ένταση δυναμώνει. Η προτομή του Δία εμφανίζεται στους θεατές και ξαφνικά η συγκεκριμένη εικόνα έρχεται ακόμη πιο μπροστά (ζουμάρει), και πλέον τα μάτια του Δία κοιτούν...ενώ ο αντρικός χορός καλεί τον Δία. «ΔΙΑ ΕΛΑ» .

Λίγο παρακάτω το ίδιο θα κάνει και μόνος του ο γυναικείος χορός. Πέντε φορές επαναλαμβάνουν οι άντρες, 4 οι γυναίκες ξεχωριστά, και άλλη μια απο κοινού, στο τέλος όλοι μαζί τονίζουν τη λέξη «ΕΛΑ». Το κάλεσμα του Θεού, μόλις ξεκίνησε.

Η συγκεκριμένη «τακτική» εναλλάξ προσφωνήσεων διατηρείται με τον ανδρικό χορό να προσφωνεί το Δία «ΕΡΩΤΑ», δηλ. «αγαπημένε», και με το γυναικείο να απαντά «ΕΣΥ ΠΑΙ ΔΕΙ» (=εσύ παιδί πρέπει). Δε θα ήταν λογικό να προσφωνηθεί ο θεός ΕΡΩΣ σε αυτή τη φάση, ειδικά αν αναλογιστούμε, πως ο Ησίοδος στη Θεογονία, αναφέρει ... «εν αρχήν ην το Χaos, η Γη κι ο Ερως»...άρα εύλογα ο Δίας «γεννιέται» μετά την αρχική Τριάδα. Ποιος λοιπόν, ο λόγος, ο χορός εδώ να προσφωνήσει τον Έρωτα; Σκεφτείτε απλά τι λέμε όταν αγαπάμε κάποιον... «από εδώ ο ερωτάς μου...» (=από εδώ ο/η αγαπημένος/η μου!). Άρα, πρόκειται για μια προσφώνηση ενός προσφιλούς σε μας προσώπου.

Ο γυναικείος χορός ασταμάτητα προφέρει τη φράση (μτφ) «ΕΣΥ ΠΑΙΔΙ ΠΡΕΠΕΙ» με τον αντρικό χορό να παρεμβαίνει και να λέει «ΖΗΤΩ ΕΣΥ, ΕΛΑ» (ζήτη εσένα να έρθεις) ή «ΖΗΤΩ, ΕΣΥ ΕΛΑ» (ζήτη, έλα εσύ!). Βέβαια, με μια προσεκτικότερη ανάλυση η δεύτερη εκδοχή είναι πιο σωστή, γιατί για να είναι συντακτικά σωστή η πρώτη θα έπρεπε να είναι «ζήτη σε έλα». Συμπληρώνει λίγο μετά «ΔΙΑ ΕΣΥ ΘΕΕ ΜΟΥ. Και πλέον σύσσωμος ο χορός προστάζει «ΚΙ ΕΣΥ ΠΑΙΔΙ ΠΡΕΠΕΙ».

«ΕΣΩ ΜΕΝ ΣΥ» = εσύ είσαι μέσα μας / εσύ παιδί θεικό. «ΕΣΥ ΠΑΙ ΘΕΕ».

Μισό λεπτό... αν ο παιδί ζει μέσα μας, τότε μήπως η Μυθωδία είναι μια πρόσκληση των παιδιών του Δία;... του Έλληνα γενικότερα; Ή είναι απλά μια δήλωση πως εμείς είμαστε απόγονοί του;

Παρακάτω...

Ένας Θεός ζει. «ΕΝ ΖΕΙ ΘΕ-ΟΣ». Η πρόταση αυτή επαναλαμβάνεται εις διπλούν. Θα μπορούσε, όμως να μεταφραστεί και πως «Ο ΘΕΟΣ ΖΕΙ ΜΕΣΑ μας».

Ο χορός συνεχίζει την παράκληση...

«ΖΗ-ΤΩ ΤΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΕ» πάλι εις διπλούν. Ζητά εκτός από τον Δία, το ΠΑΙΔΙ, ΚΑΙ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ. Ερώτηση...ποια είναι η μητέρα; Αναφέρεται ο χορός στη ΡΕΑ /ΕΡΑ-ΗΡΑ; Η...στην μητέρα του παιδιού; Ποιού παιδιού; (Ο Όμηρος εμφανίζεται...)

«ΜΕΝ Η ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ» ... η μεν από το Δία (έρχεται; / υπάρχει; / υφίσταται;)

«ΜΟΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ» ... μόνη της από το Δία... (έρχεται; / υπάρχει; / υφίσταται;)

Αν η μητέρα είναι ΘΕΑ, και δη η ΗΡΑ /ΡΕΑ που μυθολογικά είναι το ίδιο πρόσωπο, έχει νόημα να λεχθεί πως η μητέρα υπάρχει από μόνη της...καθότι προϋπάρχει του Διός. Αν, όμως δεν εννοείται η ύπαρξη κάποιας Θεάς του επίσημου δωδεκάθεου, αλλά μια πιο παλιά, αρχέγονη Θεότητα, με μεγαλύτερη δύναμη από μια ΗΡΑ ή μια ΡΕΑ, τότε αυτή η μητέρα είναι η ΕΚΑΤΗ. Η Θεά της Νύχτας, της Γονιμότητας (=μητέρα!!!), αλλά και η Θεά που φέρνει την καταστροφή. Επίσης, μπορεί να αναφέρεται στην Πηνελόπη, που κατονομάζεται στο τέλος...η οποία όμως, δεν είναι Θεά. Απλά είναι μια γυναίκα που είναι μητέρα...άρα μιλάμε για μια γυναίκα έγγυο σε ένα θεικό παιδί...και ίσως το παιδί ακόμη να μην έχει γεννηθεί.

Για να σας κάνω τώρα να σκεφτείτε λίγο...πότε είδαμε όλοι μας μια γυναίκα ΕΓΓΥΟ που έρχεται από το διάστημα; Αυγουστος. 2004 στην 1^η Ολυμπιάδα της Νέας Εποχής⁴. Μετά την παρέλαση των αρμάτων...μια γυναίκα...ξεπροβάλει την φωτισμένη της κοιλιά στο σύμπαν...και εκείνο ανταποκρίνεται...κάνοντας τα άστρα να λάμπουν. Ο εκφωνητής στην τελετή έναρξης λέει... *η Ήρα ανακάλυψε πως τυχαία θήλαζε ένα άγνωστο μωρό...τον Ηρακλή, χαριζοντάς του με το γάλα της, την Αθανασία...Ο Γαλαξίας...το γάλα τροφή του σύμπαντος...κι αμέσως το στάδιο πλυμμηρίζει από αστέρια.*

Μήπως, λέω μήπως, αυτό που παρακολουθήσαμε όλοι μας στην μαγική τελετή έναρξης, δεν ήταν μόνο μια τελετή έναρξης για τους Αγώνες, αλλά και μια εναρκτήρια τελετή για έναν Αγώνα που θα ξεκινήσει εντός ολίγου; Μήπως αναμένεται η γέννηση ενός παιδιού, που από την κοιλιά της μάνας του ακόμη, αγέννητο, φωτίζει τον κόσμο; Σας θυμίζει κάτι αυτή η εικόνα;

Σκεφτείτε μόνο την αίγλη που άρχισε να αποκτά η χώρα μας, μετά το Euro2004, και τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά, και την γνωστή σε όλους μας ιστορία της αμμου του συλλήψως του Κεχρισμένου, που πριν ακόμη γεννηθεί το σύμπαν άρχισε να «αντιδρά» με διάφορα συπαντικά μέσα, όπως πχ το άστρο της Βηθλέεμ. Αν δε μάλιστα συνδέσουμε και τα λόγια του Χριστού,

⁴ και η Μυθωδία είναι αντίστοιχα η πρώτη επίσημη αποστολή στο Διάστημα μετά την αλλαγή της χιλιετηρίδας!

πως στη 2^η παρουσία του στη Γη θα έρθει ταχέως όπως το πρωινό άστρο (ο Σείριος), και το Movement 6, όπου το ίδιο αναφέρεται και στον ΔΕΙΜΟ, που πρέπει να έρθει εδώ «ταχύ», καταλαβαίνετε την προφανή σχέση των μυστικιστικών συμβόλων της συμφωνίας.

Για να πάμε ακόμη πιο πίσω λιγάκι⁵. Είπα προηγουμένως.... πως η μητέρα που ζητά ο Χορός, ίσως να είναι η Εκάτη. Ποιο είναι το χαρακτηριστικό αυτής της Θεάς; .... απαντηση.... ο ΚΡΟΚΟΣ και τα ΦΙΔΙΑ. Πως ξεκινάει η παρέλαση των αρμάτων;... Με μινωικές φιγούρες που κρατούν ΦΙΔΙΑ, και κοπέλες να μαζεύουν κρόκους (το γνωστό safran!). Λίγο αργότερα.... ο μπλε Έρωτας (γιατί όμως μπλε; Μήπως είναι Έλληνας;) χαρίζει σε μια Κόρη (που βγάζει το λευκό μαρμάρινο ρούχο της, και εμφανίζεται με ένα κόκκινο φόρεμα, τρέχοντας πίσω από τους Κούρους), ένα πορτοκαλί λουλούδι...έναν κρόκο..... και στο τέλος της παρέλασης...πάλι ο έρωτας...χαιδεύει τη γυναίκα...της κρατά το μανδύα.....τον μπλε μανδύα, κι εκείνη, λιτή....βγαίνει στο σύμπαν και είναι έτοιμη να γεννήσει, ενώ οι θεατές ακούν την αιδή μας Μαρία Κάλλας να τραγουδά μια άρια από την Aida του Verdi "Oh Patria mia..." (=ω πατρίδα μου), και οι θεατές τους σταδίου είναι για μια ακόμη φορά περήφανοι που είναι Έλληνες. Μήπως στη Μυθωδία μας γνωστοποιήθηκε ένα μήνυμα; ... το οποίο το είδαμε σε εκτέλεση τρία μόλις χρόνια μετά, στην Εναρξη των Αγώνων; Ας επιστρέψουμε και πάλι, όμως, στο Movement.

Ο χορός συνεχίζει εμφατικά να ζητά και την εμφάνιση του παιδιού, που πρέπει να έρθει, ενώ ταυτόχρονα σύσσωμος ο Χορός σηκώνει τα χέρια του σε στάση ικεσίας, κάνοντας δέηση «ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ» στον Δία.... και στη Μητέρα (ΤΕ ΤΗ ΜΗ ΤΕ ΡΑ). ΕΛΑ (να έλθεις/έλθετε!)...ενώ στην οθόνη προβάλλονται μορφές τόσο του Δία, όσο κι ενός νεαρότερου σε ηλικία ανδρός, στο κέντρο της οθόνης, με δεξιά κι αριστερά πλήθος κόσμου σε στάση ικεσίας επίσης. Το Movement «κλείνει» με τον Οφθαλμό της Δίκης πάλι σε πρώτο πλάνο.

MOVEMENT II

Ω Ω ΔΙΑ ΕΝ ΘΕΕ
Ω Ω ΔΙΑ ΕΝ ΖΕΥ ΕΙ
ΗΜΕΤΕΡΕ ΗΜΕΤΕΡΕ ΕΝ ΖΕΥ
Α-ΜΕ-ΜΠΤΕ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ ΖΕΥ ΘΕΕ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ ΕΥ ΖΗΝ ΑΠΕΡΑΤΕΕΕΕ
ΕΕΕΕΕΛ-ΛΗΝ
ΕΚΑΜΝΕ ΣΕ
Ω ΔΙΑ ΕΝ ΕΚΑΜΝΕ ΣΕ
Ω ΔΙΑ ΕΝ ΖΕΥ ΕΙ
ΟΔΕΥΕΤΑΙ
ΕΝ ΕΝ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ ΖΕΥ ΘΕΕ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ ΔΕΩΜΕΝ ΣΟΙ
ΕΝΙΟΤΕ ΟΔΕΥΕΤΑΙ
ΗΡΘΕ ΚΙ ΕΔΩ ΗΡΘΕ ΚΙ ΕΔΩΩΩΩ
ΕΝ Ω ΔΙΑ ΕΝ ΘΕΕ
ΕΙ ΔΙΑ ΕΝ ΘΕΕ
Ω ΔΙΑ ΕΝ ΘΕΕ
ΕΙ ΔΙΑ ΕΝ
ΠΟΟΟΤΕ Ω
Ω ΔΙΑ ΕΝ ΕΚΑΜΝΕ ΕΚΑΜΝΕ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ Σ'ΕΚΑΜΝΕ ΕΚΑΜΝΕ

---

⁵ Ψάξτε εν τω μεταξύ και κατεβάστε από το διαδίκτυο της τελετή έναρξης από το BBC, και έπειτα ακούστε τι λέει ο Βρετανός εκφωνητής, όταν ξεκινούν τα άρματα! Βρήκα την τελετή στο eMule.

ΕΝΙΟΤΕ ΟΔΕΥΕΤΑΙ
ΗΡΘΕ ΕΔΩ ΚΙ ΕΙΔΕ ΤΟ ΦΩΣ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ ΘΕΕ
ΣΕ ΕΚΑΜΝΕ
ΣΕ ΕΚΑΜΝΕ ΕΙ ΔΙΑ ΕΝ
ΣΕ ΕΚΑΜΝΕ ΣΕ ΕΚΑΜΝΕ ΣΕ
Ω ΔΙΑ ΕΝ ΖΕΥ
ΠΟΤΕ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΑΠΟ 'ΔΩ

ΕΙ ΔΙΑ ΕΝ
ΕΙ ΔΙΑ ΕΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΘΕΕ
ΗΡΘΕ ΕΔΩΩΩ
ΠΟΟΟΤΕΕΕ ΘΑΑΑΑ 'ΡΘΕΙΠΠ ΕΔΩ
ΠΟΤΕ ΘΑ 'ΡΘΕΙ
ΠΟΤΕ ΘΑ 'ΡΘΕΙ ΕΔΩ
ΕΙ ΔΙΑ ΕΝ ΖΕΥ ΠΛΗΝ
ΗΜΕΤΕΡΕ
ΕΝ ΖΕΥ
ΕΝ ΔΙΑ ΕΝ ΕΥ ΖΗΝ
ΑΠΕΡΑΤΕ
ΠΟ-ΤΕ
ΖΗΝ

Επεξηγήσεις:

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα χειροκροτημάτων, το Movement II ξεκινά με τυμπανιστές να ηχούν πολεμικό χορό, ενώ περικεφαλαίες εμφανίζονται στο λευκό φόντο. Κόκκινο χρώμα της φωτιάς και του πολέμου εξαπλώνεται παντού. Όσο ο ανδρικός χορός προφέρει Ω ΔΙΑ Ε, προβάλεται ο Αστερισμός του Ωρίωνα με το γνωστό του νεφέλωμα, και στο κέντρο του το πιο φωτεινό του άστρο του σύμπαντος, ο Σείριος. Οι περικεφαλαίες θυμίζουν μυκηναϊκά αντίγραφα που φορούσαν οι πολέμαρχοι της εποχής του Αγαμέμνονα, και του Αχιλλέα. Μια μάχη εξιστορείτε στους θεατές, που θα ακολουθήσει. Το χρώμα της φωτιάς που προκαλείται από τα όπλα του πολέμου, κι οι πολεμικές ιαχές το δηλώνουν ξεκάθαρα, ενόσω ο ανδρικός χορός εξιστορεί τη σχέση του πατέρα μας Δία, με εμάς τα παιδιά του. Αυτό αναφέρεται ξεκάθαρα επίσης όταν στην αρχή του 2^{ου} Movement ο χορός λέει ΖΕΥ ΕΙ, που σημαίνει ΖΕΥ των Ελλήνων. Η πολυσημαντότητα, όμως, της ελληνικής γλώσσας, σε συνδιασμό πάντα με το τι υπάρχει πριν αλλά και μετά στο κείμενο της Μυθωδίας, μας φανερώνει πως το ΖΕΥ ΕΙ είναι στην ουσία, όχι μόνο μια ονοματική φράση, αλλά ένα ρήμα – για τις ανάγκες της Μυθωδίας – χωρισμένο, που φανερώνει κίνηση. Ο Δίας ζεύει τα αρματά του, κι ετοιμάζεται για ένα (διαστημικό) ταξίδι.

Στη συνέχεια ο Χορός χαρακτηρίζει το Δία *άμempto* και *μοναδικό* Θεό, και πως μέσα από την απεραντοσύνη του γεννήθηκε ο Έλληνας. Ύστερα, τον παρακαλεί έμμεσα να «κοπιάσει», να «έλθει προς τα εδώ» δηλαδή. Αναφέρεται στη παρούσα δέηση και αρχίζει ήδη από αυτό το σημείο να εξιστορεί την ιστορία του Ελληνισμού, από τότε που στη Γη κυβερνούσε ακόμη ο πάππος του Δία, Ουρανός.

Ο Χορός αναφέρεται στο ότι ήδη μια φορά στο παρελθόν ο Δίας ήταν εδώ, και πως εδώ (στην Ελλάδα) είδε και το φώς, όταν στους θεατές εμφανίζεται να κεντράρει ο σκηνοθέτης στην Ακρόπολη φωτισμένη επίσης σε χρώματα φωτιάς. Η παράκληση επανεμφάνισης του Δία συνεχίζεται και το Movement, «κλείνει» με ένα αναπάντητο ερώτημα «ΠΟΤΕ ΘΑ ΡΘΕΙ ΑΠΟ ΕΔΩ;» προς τον πατέρα Δία.

MOVEMENT III

ΠΑΤΕΡΑ ΖΗΝΑ, ΕΔΩΣΙ ΤΟ ΣΩΜΑ
ΟΣΟΙ ΚΑΤΗΛΘΑΝ ΗΛΥΣΙΑ ΑΣ ΜΝΩΜΕΝ ΑΝΕΥ ΣΟΥ
ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ΜΕΝ ΑΓΩΝΙΣΘΗΚΑΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΙΣ ΘΥΜΑΤΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΟΡΙΖΕ ΜΑΣ ΧΡΗ
ΟΥΧΙ ΝΑ ΜΗΝ ΣΟΙ ΔΑ-ΝΕΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΟΡΙΖΑΤΟ
ΑΠΟΛΛΩΝ ΜΗ ΠΑΤΕΡΑ
ΠΥΡΩΜΑ ΣΟΥ ΑΙΤΩ
ΤΙ ΕΙ ΖΟΥΝ ΣΤΗ ΓΑ

(ΧΟΡΟΣ)

ΕΙΣ ΣΕ ΑΓΓΕΛΕ
ΑΜΕΜΠΤΕ ΚΑΙ
ΑΧΡΑΝΤΕ ΘΕΕ
ΑΜΕΜΠΤΕ
ΕΡΧΟΜΕΝΕ ΘΕΙΕ
ΠΑΛΙΝ ΣΥ
ΕΡΧΟΜΕΝΕ ΘΕΕ

ΤΩΡΑ ΑΠΟΟΟΟΛΛΩΝ ΔΕΙ
ΠΥΡΩΜΑ ΔΕ ΘΕΕ ΖΗΤΩ

(ΧΟΡΟΣ)

ΚΑΤΗΛΘΑΝ ΚΑΙ ΕΙΠΑΝ ΜΕΝ ΕΕΕΕΕΕΕΥ ΣΕ ΟΝΟΜΑΤΑ
ΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΣΟΙ
ΟΥΧΙ ΜΗ ΔΕΙ ΠΟΤΕ

Επεξηγήσεις:

Πριν ξεκινήσει το Movement III το χειροκρότημα σημαίνει την είσοδο των 2 σοπράνο στο χώρο της τελετής, και με ήχους άρπας ξεκινά η εξιστόρηση. Όχι τυχαία η επιλογή άρπας. Κλασικό αρχαιοελληνικό μουσικό όργανο. Η αιιδός εξιστορεί με τη συνοδεία λυρικού οργάνου....όπως τότε...που εξιστορούνταν τα δυο γνωστά μας έπη.

ΠΑΤΕΡΑ ΖΗΝΑ, ΕΔΩΣΙ ΤΟ ΣΩΜΑ (=Πατέρα Δία εσύ έδωσες το σώμα, εσύ μας έπλασες). Είναι λάθος να πούμε εδώ, πως ο Χορός προφέρει ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΣΩΜΑ, γιατί προηγείται κλητική πτώση. Σκεφτείτε λίγο. Αν πούμε πχ «Γιάννη έδωσε σε κάποιον κάτι» η πρόταση δεν έχει σωστό συντακτικό νόημα. Αν όμως, πούμε «Γιάννη έδωσες σε κάποιον κάτι», είναι συντακτικά σωστή. Δεδομένου ότι, ο συνθέτης έγραψε τους στίχους, και δεδομένου επίσης, ότι είναι γνώστης της Καθαρεύουσας, δε θα ήταν λογικό σε αυτό το σημείο να γράφει ΕΔΩΣΕ (έναν καθαρά δηλαδή δημοτικό τύπο του ρήματος ΔΙΝΩ). Αν όμως πάρουμε τον αρχαίο τύπο του ρήματος ΔΙΝΩ που είναι ΔΙΔΩΜΙ, στο δεύτερο πρόσωπο γίνεται «ΔΙΔΩΣΙ». Καθότι η καθαρεύουσα είναι συνδυασμός αρχαίας και ελληνικής νεότερης...δείτε τι γίνεται:

ΔΙΔΩΜΙ + ΔΙΝΩ στον αόριστο = ΔΙΔΩΣΙ + ΕΔΩΣΑ = ΕΔΩΣΙ. Στην καθαρεύουσα, ο σχηματισμός των λέξεων γίνεται κρατώντας το πρόθεμα της λέξης από τη δημοτική παράδοση, και προσθέτοντας κατάληξη αρχαϊκής γλώσσας. Με αυτόν τον τρόπο αποκτά και νόημα η φράση «ΕΔΩΣΙ ΤΟ ΣΩΜΑ» = εσύ έδωσες το σώμα.

ΟΣΟΙ ΚΑΤΗΛΘΑΝ ΗΛΥΣΙΑ ΑΣ ΜΝΩΜΕΝ ΑΝΕΥ ΣΟΥ (όσοι ήρθαν πέρα από τα Ηλύσια Πεδία [εννοεί τους Άτλαντες], ας θυμηθούμε, ήρθαν χωρίς εσένα, πλάστηκαν όχι από σένα)

ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ΜΕΝ ΑΓΩΝΙΣΘΗΚΑΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΙΣ ΘΥΜΑΤΑΙ (κατέβηκαν μεν (αυτοί= τα παιδιά σου) κι αγωνίσθηκαν στον κόσμο, αλλά ποιός το θυμάται αυτό;)

ΠΑΝΤΑ ΟΡΙΖΕ ΜΑΣ ΧΡΗ (Πάντα μας όριζες πως πρέπει)

ΟΥΧΙ ΝΑ ΜΗΝ ΣΟΙ ΔΑ-ΝΕΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΟΡΙΖΑΤΟ (ουδεπώποτε να μην δανείζουν (τα παιδιά σου) τη ρίζα τους / να μην δίνουν στους άλλους ότι εσύ όριζες για αυτούς, εμάς δηλ.)

Προφανώς η αιδός αναφέρεται στον καυγά που κάποτε δημιουργήθηκε ανάμεσα στους αθάνατους θεούς, όταν ο Δίας διαφώνησε με τον πατέρα του τον Κρόνο, λίγο πριν την Τιτανομαχία, σχετικά με το αν θα έπρεπε οι θνητοί να έχουν σχέσεις με τους μη θνητούς από τις άλλες φυλές, που δεν άνηκαν σε αυτούς που ο Δίας «έπλασε».

ΑΠΟΛΛΩΝ ΜΟΙ (Απόλλωνα μου) Παρακαλεί τον Απόλλωνα. Συνεχίζοντας...τον αποκαλεί πατέρα. Στη οθόνη εμφανίζονται μινωικές φιγούρες να κρατούν το πρώτο και το τελευταίο γράμμα του ελληνικού αλφαβήτου, της πρώτης γλώσσας παγκοσμίως. (Σημ. Προσπαθήστε να αποκωδικοποιήσετε το αλβάβητο...ως εξής... «**Αλ φαθή τα γα μ' αδ' ελ τα ε ψιλόν**» να δείτε τι κωδικά μηνύματα κρύβει!)

ΠΑΤΕΡΑ ΠΥΡΩΜΑ ΣΟΥ ΑΙΤΩ (=πατέρα (Δία) σημάδι σου ζητώ) Μυθολογικά, μπορεί ο Δίας κι ο Απόλλωνας να έχουν σχέση πατρός – υιού, αλλά στη ουσία η δωδεκαθεϊστική θρησκεία είναι μονοθεϊστική. Δηλ...ο Δίας, έχει όλες τις θεικές ιδιότητες, που για ευκολία τις έχουν μοιραστεί τα παιδιά του. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, πως πολλές θεότητες είναι τμήματα του σώματος του. Η Αθηνά, βγαίνει από το κεφάλι του, ο Διόνυσος από το πόδι του...Ακόμη κι ο Αδης (ΑΔΗΣ/ΑΔΙΣ), αν γίνει αναγραφή στο όνομα του, βγαίνει ΔΙΑΣ. (Περισσότερα περί των Θεών, βλ. ΝΙΚΟΣ ΛΙΤΣΑΣ.)

ΤΙ ΕΙ ΖΟΥΝ ΣΤΗ ΓΑ (Τι Έλληνες ζουν στη Γη;) Το ΓΑ είναι δωρικός τύπος και μορφή αττικής διαλέκτου για την επονομασία της Γης. ΓΑΙΑ > ΓΑ > ΓΗ. Η αιδός αναρωτιέται, τι Έλληνες υπάρχουν πλέον στην Γη; Πόσοι απέμειναν από αυτούς που εσύ έπλασες, πάτερ ω Ζεύ; Το Ει εδώ δε μπορεί να έχει υποθετική σημασία, καθώς υπάρχει ρηματική φράση που να το συνοδεύει και μάλιστα σε δημοτική⁶ γλώσσα, άρα πρόκειται προφανώς για το δωρικό τύπο του γράμματος Ε (του αρχικού γράμματος της λέξης Ελλην) σε θέση υποκειμένου, κάτι που συναντάμε και στην προμετωπίδα του ναού του Απόλλωνα στους Δελφούς, στο μέσον της γνωστής σε όλους φράσης ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (ΕΙ) ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ. Ο Πλούταρχος στο έργο του «Το Ε το εν Δελφούς» αναφέρεται στην ιστορία αυτού του Ε(Ι).

Αν το ΕΙ ήταν υποθετικός σύνδεσμος, θα έπρεπε με βάση το συντακτικό της αρχαίας ελληνικής να έχουμε αμέσως μετά Οριστική ή Δυνητική Ευκτική έγκλιση ρήματος⁷, και μάλιστα ο τύπος του ρήματος να είναι σε αρχαία γλώσσα, κάτι που φυσικά δε γίνεται με το «ΖΟΥΝ». Άρα το ΕΙ είναι σε θέση άρθρου κι ουσιαστικό. Θα μπορούσαμε δηλαδή να το χαρακτηρίσουμε ως αντωνυμικό ΕΙ.

Επίσης σε επόμενο Movement, μια εκ των σοπράνο θα πει «ΕΙ ΤΙΣ ΕΙ ΜΗ ΤΗΝ ΕΦΟΒΗΘΕΙ ΕΙ ΤΗΝ ΔΕΙ...» που σημαίνει... «Αν κάποιος ΕΙ (=Ελλην) την δει, να μην την εφοβηθεί». Αν πάλι κάνουμε καθαρή συντακτική ανάλυση, το ρήμα της φράσης «ΤΙ ΕΙ ΖΟΥΝ ΣΤΗ ΓΑ», είναι το «ΖΟΥΝ». Ποιοι ζουν ή μάλλον τι ζει; Οι ΕΙ ζουν, που, όμως; «Στη ΓΑ». Άρα, προφανώς, το ΕΙ δεν είναι υποθετικό σύνδεσμος, αλλά κωδικοποιημένο μήνυμα σε θέση ουσιαστικού.

Ο Χορός σύσσωμος τραγουδά τώρα ένα ύμνο στο Δία. Τον αποκαλεί ΑΓΓΕΛΕ, δηλ αυτόν που απεστάλει, ΑΜΕΜΠΤΟ και ΑΧΡΑΝΤΟ. Η μοναδικότητα του Θεού και οι θεικές του ιδιότητες τονίζονται. «ΠΑΛΙΝ ΣΥ ΕΡΧΟΜΕΝΕ ΘΕΕ»...Θεέ εσύ που και πάλι θα έρθεις. Μια άφιξη δηλώνεται εδώ από το σύμπαν, όπως και ο προηγούμενος ερχομός του Θεού στη Γη. Για να έρθει πάλι, έχει ήδη έρθει μια φορά τουλάχιστον.

ΤΩΡΑ ΑΠΟΟΟΟΛΛΩΝ ΔΕΙ (=Τώρα Απόλλωνα πρέπει)

⁶ Προσοχή. Ο τύπος «ζουν» είναι ο ίδιος και στην καθαρεύουσα.

⁷ Ενδεχομένως να μπορούσε να υπάρχει και πλάγια ερώτηση, αλλά δεν φανερώνεται κάτι τέτοιο από το κείμενο.

ΠΥΡΩΜΑ ΔΕ ΘΕΕ ΖΗΤΩ (Σημάδι σου Θεέ ζητώ) ζητούν οι σοπράνο. Κι ο Χορός ανταπαντά

ΚΑΤΗΛΘΑΝ ΚΑΙ ΕΙΠΑΝ ΜΕΝ ΕΕΕΕΕΕΥ ΣΕ ΟΝΟΜΑΤΑ ((Αυτοί) που ήρθαν (όχι από σένα) είπαν μεν σε σένα καλά ονόματα. Η λέξη ονόματα είναι συντακτικά σύστυχο αντικείμενο στο «είπαν». Άρα μπορεί να μεταφραστεί κατά παράφραση....πως «αυτοί που ήλθαν όχι απο σένα όμως, είπαν για σένα καλά πράγματα...» ΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΣΟΙ (=Εσύ, όμως να μην (τους πιστέψεις)) ΟΥΧΙ ΜΗ ΔΕΙ ΠΟΤΕ (=Ούτε και πρέπει (να τους πιστέψεις) ποτέ). Ένας νεανίας εμφανίζεται στους θεατές. Το παιδί του Movement I ίσως;

MOVEMENT IV

ΑΝΑ ΤΗΝ ΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΧΩ

ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΤΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ

Ω (ΖΕΙ Η ΗΩ) ΝΥΞ ΕΙ (ΠΑΝΤΑ ΖΕΙ)

ΟΤΙ ΕΙΔΑ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΖΕΙ

ΤΗΝ ΕΙΔΑ

ΑΝΑΖΗΤΑ - ΑΝΑ ΤΗΝ ΓΑ

ΑΝΑΖΗΤΑ

ΑΑΑΑΘΑΑΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗ (ΑΝΑΖΗΤΕΙ)

ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΙΛΑ

ΚΟΙΤΑ ΝΑ, ΠΑΝΤΟΥ ΝΑ ΠΑΛΛΕΤΟ!

ΜΥΥΥΣΤΗΤΗΤΗΠΗΚΑΑΑΑ ΑΘΑΝΑΤΟΟΟΟΟΝ ΖΩΗ!

(ΧΟΡΟΣ)

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΑΡΕΙΕ

ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΑΡΕΙΕ

ΑΝΑΖΗΗΗΗΗΤΑ

ΑΝΑΖΗΗΤΑ

ΩΩΩΩ....

ΜΕΝ ΕΙΠΩ, ΟΥΤΩ ΔΕΙ ΠΟΤ' ΕΡΘΩ ΕΔΩ Ω ΑΣΤΡΑΠΗ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΓΑ, ΘΑ 'ΡΘΕΙ

ΘΑ ΕΡΘΩ,

ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΝΑ ΕΙΠΩ

ΖΗΤΑ ΤΟ ΦΩΣ

ΕΙΣ ΤΩ ΔΙΙ ΣΟΦΑ

ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΗ

ΟΤΙ ΘΑ - ΖΩ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ ΑΝΑ ΤΗΝ ΓΑ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΕΡΘΕΙ - ΣΤΗ ΓΑ

ΕΙΠΩ» ως κύρια πρόταση, που εξαρτά την επόμενη «ΟΥΤΩ ΔΕΙ ΠΟΤ' ΕΡΘΩ ΕΔΩ Ω ΑΣΤΡΑΠΗ». Κάποια άφιξη επισημαίνεται, ενός προσώπου, που θα έρθει ως αστραπή (γρήγορα ίσως, ή πολύ φωτεινά;) σε όλη τη Γη «ΑΝΑ ΤΗΝ ΓΑ, ΘΑ 'ΡΘΕΙ». Ποιός ή μάλλον, ΠΟΙΑ θα έρθει;

«ΘΑ ΕΡΘΩ» (=θα έρθω [λέει η Ηώ-μεταφέρει τα λόγια της]), «ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΝΑ ΕΙΠΩ» συνεχίζει η Ηώ (να πω [θέλω] πως θα έρθει)! Ζητά να βρεί το Φώς, στη σοφία του Δία «ΖΗΤΑ ΤΟ ΦΩΣ, ΕΙΣ ΤΩ ΔΙΙ ΣΟΦΑ», κι υπόσχεται πως θα ζει για πάντα εδώ στη Γη, όταν με το καλό έρθει, «ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΗ ΟΤΙ ΘΑ - ΖΩ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ ΑΝΑ ΤΗΝ ΓΑ ΟΤΑΝ ΘΑ ΕΡΘΕΙ».

«ΣΤΗ ΓΑ ΔΙΠΛΑ ΜΑΣ ΘΑ 'ΝΑΙ» (=στη διάρκεια της παραμονής της στη Γη θα είναι δίπλα μας, με το μέρος μας, για να μας πει, πως [για/σε] σας θα έρθει) – «ΤΙ ΜΑΣ ΕΙΠΕΙΝ ΟΤΙ ΥΜΙΝ ΘΑ 'ΡΘΕΙ». Το ΥΜΙΝ λανθασμένα το έγραψε ο φίλος Εχέτλαϊός με «Η» γιατί αν ήταν να γραφτεί με «Η» θα ήταν απλά ένας πλεονασμός στη ροή του λόγου. Με «Υ» όμως, αλλάζει το πρόσωπο αναφοράς, και βγαίνει γενικότερα νόημα από τα λεγόμενα.

«ΘΑ 'ΡΘΕΙ Ω ΝΑΙ ΘΑ 'ΡΘΕΙ» Επιφωνήματα ευτυχίας προφέρονται, που επικυρώνουν την επικείμενη άφιξη. «Ω ΝΑΙ ΘΑ 'ΡΘΕΙ – ΕΔΩ ΑΝΑ ΤΗΝ, ΤΗΝ ΓΑ ΘΑ 'ΡΘΕΙ» Θα έρθει εδώ, σε όλη τη Γη.

Το Movement θα κλείσει με συνοδεία διαφόρων ήχων. Ο «θόρυβος» που παράγεται από τα τύμπανα, σε συνδιασμό με τις υπόκοφες φωνές του Χορού, υποδηλώνει τη σημασία του μηνύματος. Όλα μεταφέρονται ηχητικά σε σιγανούς τόνους, για να κρατηθούν μυστικά. Μετά από μερικές φωνητικές κορώνες, όλοι οι τραγουδιστές, σα να πέφτουν σε «χειμερία νάρκη», ρίχνουν απότομα τους τόνους, αφήνοντας με σίγανη φωνή να μεταφέρεται στο σύμπαν το μήνυμα. Οι τυμπανοκρουσίες, όμως που σταδιακά αυξάνουν και σε έκταση και σε θόρυβο, ίσως είναι κάλυψη για την άφιξη. Προκαλείται θόρυβος, για να μην ακουστεί πότε, που και ποίοι έρχονται. Εικόνες του κόκκινου πλανήτη προβάλλονται στους θεατές, ενόσω ο Χορός σηκώνει τα χέρια του ψηλά σε στάση ικεσίας, κοιτώντας ψηλά στον ουρανό. Το ίδιο κάνουν και οι βασικοί συντελεστές της παράστασης.

Παρατηρήστε την εικόνα ενός άνδρα, με το βλέμμα ψηλά στον ουρανό. Ο φωτισμός του χώρου αλλάζει και «μαυρίζει» αστραπιαία, σα να κατεβαίνει κάτι από ψηλά που ρίχνει τη σκιά του στο χώρο, ενώ δευτερόλεπτα μετά ο μαέστρος φωνάζει σε όλους τους συντελεστές, στα αγγλικά, χωρίς όμως να ακούγεται η φωνή του στους θεατές, γινόμενος, ωστόσο καθαρά ορατός στο Χορό «Come on, this is what we were waiting for». (=ελάτε, αυτό ήταν που περιμέναμε), κι ο Χορός αυξάνει αυτόματα την κραυγή-ένταση της ικεσίας του προς το Θείο και σταματά. Ο Δίσκος της Φαιστου σχηματίζεται από τα λείζερ γύρω από το Ολυμπίο περικλύοντας στο εσωτερικό του τμήμα ολόκληρο τον αρχαίο ναό, ενώ στο κέντρο του δίσκου εμφανίζεται ο κόκκινος πλανήτης. Το Movement «κλείνει» επίσημα εδώ, ωστόσο το χειροκρότημα του κοινού – που έχει εντωμεταξύ ενθουσιαστεί από την παράσταση – διαρκεί για πολύ περισσότερο.

Ακόμη, όμως και τώρα, παρά την εμφανή χαρά κι ικανοποίηση των θεατών, ο συνθέτης φανερά μετρημένος απλά υποκλίνεται, χωρίς ίχνος έκφρασης προσωπικής ικανοποίησης, ενόσω το κοινό συνεχίζει να χειροκροτά, και οι δυο σοπράνο έχουν στρέψει το βλέμμα τους προς τον ουρανό, αναζητώντας σημάδια <σήμα-δια>, <σήματα από το Δία>! Κι ενώ, οι περισσότεροι, απλά θα καταλάβαιναν πως το χειροκρότημα είναι απλά το μέσο έκφρασης των συναισθημάτων του κοινού σε αυτή τη χρονική στιγμή, ο συνεχής κρότος που παράγεται από τις τόσες παλάμες στο χώρο, συνεχίζει να παράγει «θόρυβο». Με λίγα λόγια...ο θόρυβος που έκανε η ορχήστρα, τώρα έμμεσα παράγεται από το κοινό.

MOVEMENT V

ΑΡΗ ΩΣ ΦΩΤΕΙ ΘΑ..
ΠΡΟΣΜΟΝΕΙ ΝΑ...

(ΧΟΡΟΣ)
ΔΙΑ ΘΕΕ ΕΛΑ ΕΔΩ
ΕΦΙΧΘΕΙ Η ΗΩ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑ
ΑΡΗ ΩΣ ΦΩ-(ΧΟΡΟΣ:ΗΡΘΕ)-ΤΕΙ ΕΔΩ

(ΧΟΡΟΣ)
ΕΛΛΑΔΑ ΜΗΝ

ΑΡΗ ΩΣ ΑΕΙ ΠΙΝΟΥ
ΚΑΤΕΒΑ

(ΧΟΡΟΣ)
ΜΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ ΘΕΑΜΕΝΕ

Η ΜΗΤΕΡΑ

(ΧΟΡΟΣ)
ΟΥ ΣΥ ΘΑ ΜΕΝΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕ ΕΔΩ

(ΧΟΡΟΣ:ΜΗ ΣΥ ΝΑ ΕΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΔΩ) ΜΗ ΔΕΙ ΝΥΧΤΑ ΟΥΤΕ ΕΔΩ

(ΧΟΡΟΣ)
ΜΕΝ ΕΙΣΑΙ ΤΩΡΑ ΕΔΩ
ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΟΥ ΣΥ ΜΕΝ ΕΔΩ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΓΩ ΕΦΙΧΘΕΙ ΕΔΩ!

(ΧΟΡΟΣ)
ΜΕΝ ΔΕ ΕΥ ΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΜΕΝ ΣΕ ΕΥ ΔΕ ΤΟ ΛΟΓΟ
ΤΩΡΑ ΕΥ ΖΗΤΑΩ

ΠΑΤΡΙΔΑ

(ΧΟΡΟΣ)
ΘΕΑΜΕΝ ΣΥΝΕΧΩΣ
ΕΛΑ ΔΙΑ - ΤΩΡΑ
ΤΩΡΑ ΔΙΑ

ΕΛΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ

ΕΛΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ
ΤΩΡΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ

ΕΛΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ
ΤΩΡΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ

ΕΛΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ
ΤΩΡΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ
ΤΩΡΑ

ΔΙΑ - ΑΕΙ
ΕΛΑ
ΔΙΑ - ΑΕΙ
ΕΛΑ
ΔΙΑ - ΑΕΙ
ΕΛΑ
ΔΙΑ - ΑΕΙ
ΕΛΑ
ΔΙΑ - ΑΕΙ
ΕΛΑ...

Επεξηγήσεις:

Μετά το πέρας του μηνύματος, ακολουθούν δύο διαφορετικά Movement. Το πρώτο για τη μια μόνο σοπράνο, το δεύτερο μόνο για τη δεύτερη. Πολλοί θα σκεφτούν πως ο συνθέτης θέλησε να δώσει τη δυνατότητα σε κάθε μια προσωπικά να ξεδιπλώσει το ταλέντο της, «γράφοντας» ένα «κομμάτι» της συμφωνίας ειδικά για τη κάθε μια. Κάνοντας, όμως μια προσεκτικότερη ανάλυση στο έργο, θα «δούμε», πως αυτά τα δύο Movement, δεν υμούν τον Δία, όπως γινόταν ως τώρα, αλλά αναφέρονται στον ΑΡΗ και σε έναν από τους δορυφόρους του, το ΔΕΙΜΟ. Αν αναγραμματίσουμε το όνομα του ΑΡΗ, γίνεται ΑΡΕ / ΡΕΑ, που δηλοί τη ΜΗΤΕΡΑ. Ας ξεκινήσουμε όμως με το Movement.

«ΑΡΗ ΩΣ ΦΩΤΕΙ ΘΑ». (=Άρη ως φως θα [έρθεις;]) «ΠΡΟΣΜΟΝΕΙ ΝΑ» (=Προσμένει να [έρθεις]). Ποιά «αφήσαμε» να περιμένει την άφιξη; Την Ηώ, που κι αυτή με τη σειρά της περιμένει μια ακόμη θηλυκή θεότητα να έρθει...αυτή που υποσχέθηκε να μείνει για πάντα στη Γη. Μυκηναϊκές φιγούρες εμφανίζονται στην οθόνη.

Ο Χορός μιλάει... «ΔΙΑ ΘΕΕ ΕΛΑ ΕΔΩ, ΕΦΙΧΘΕΙ Η ΗΩ ΜΕ ΤΩ ΔΙΑ» (=Θεέ Δία, έλα εδώ, η Ηώ [ήδη] έφτασε με το Δία {ε;}). Μα πως είναι δυνατόν η Ηώ να έχει ήδη φτάσει με το Δία, και ο Χορός να παρακαλάει τον ίδιο το Θεό να έρθει. Μήπως ο 2^{ος} ΔΙΑΣ, με τον οποίο κατέφθασε κι η Ηώ, δεν είναι ο Θεός, αλλά ένα ΑΡΜΑ (του Θεού); Κάτι, φάνηκε να κατέβηκε στο προηγούμενο Movement. Ο Χορός αναρωτιέται ξάφνου αν ήρθε κάτι, ενώ σημαίνει στον Άρη να έρθει ως «ΦΩΤΕΙ ΕΔΩ», ενώ το Ολυμπίο «βάφεται» στο χρυσό φως.

«ΕΛΛΑΔΑ ΜΗΝΗ⁹» (=Ελλάδα Σελήνη) φωνάζει ο Χορός. «ΑΡΗ ΩΣ ΑΕΙ ΠΝΟΥ ΚΑΤΕΒΑ» (=Άρη όπως πάντα, σαν αγέρας φύσα, [και] κατέβα). «ΜΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ ΘΕΑΜΕΝΕ» αναρωτιέται κιόλας. (=Μήπως ήρθες κιόλας εσύ, που έχεις γίνει ορατός στο παρελθόν;)

Η ΜΗΤΕΡΑ δηλώνει η σοπράνο. Κάποια ήρθε. Η μητέρα είναι. Κι ο Χορός απαντά «ΟΥ ΣΥ ΘΑ ΜΕΝΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕ ΕΔΩ» (=Ούτε εσύ θα μείνεις κι απόψε εδώ!)

«ΜΗ ΣΥ ΝΑ ΕΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΔΩ ΜΗ ΔΕΙ ΝΥΧΤΑ ΟΥΤΕ ΕΔΩ» (=Μήτε εσύ να περάσεις από εδώ, ούτε πρέπει να νυχτωθείς εδώ)

«ΜΕΝ ΕΙΣΑΙ ΤΩΡΑ ΕΔΩ» (=μήπως είσαι τώρα εδώ;), αναρωτιέται ο Χορός.

«ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΟΥ ΣΥ ΜΕΝ ΕΔΩ» (=Ούτε κι εσύ να είσαι εδώ!) συμπληρώνει.

«ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΓΩ ΕΦΙΧΘΕΙ ΕΔΩ» (=Με την ΑΡΓΩ έφτασε εδώ!). Τώρα μαθαίνουμε, πως ακόμη ένα άρμα μετέφερε τη ΜΗΤΕΡΑ εδώ, που ονομάζεται Αργώ.

«ΜΕΝ ΔΕ ΕΥ ΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ» =[Και το Καλό (=δικαιοσύνη) σε σένα στο κόσμο (έφερε)]

«ΜΕΝ ΣΕ ΕΥ ΔΕ ΤΟ ΛΟΓΟ» = (έφερε) όμως σε σένα και το Καλό της Λογικής (του Ορθού Λόγου)

«ΤΩΡΑ ΕΥ ΖΗΤΑΩ» (=Τώρα Καλό (πάλι) ζητάω)

ΠΑΤΡΙΔΑ προφέρει η σοπράνο. (=για την πατρίδα!)

Η αιδώς τονίζει την άφιξη της Μητέρας, κι ο Χορός συγκαταβατικά με σιγανό τόνο στη φωνή του προστάζει να μην μείνει η Μητέρα εδώ τώρα. Ούτε να περάσει (να εμφανιστεί) από εδώ πρέπει, ούτε να περάσει τη νύχτα της εδώ. Πρέπει επομένως να κρυφτεί. Δεν ήρθε ακόμη η στιγμή της εμφανισής της. Μπορεί ως Μητέρα να έφερε με την παρουσία της τη Λογική και τη Δικαιοσύνη, αλλά και τώρα, για να έχει καλό σκοπό ο ερχομός της, για την Πατρίδα, δε πρέπει να μείνει εδώ.

«ΘΕΑΜΕΝ ΣΥΝΕΧΩΣ» (=Παρατηρούσαμε συνέχεια) συμπληρώνει ο Χορός. Ο Χορός φαίνεται να γνωρίζει τα τεκταινόμενα στη Γη, και γι αυτό καλεί τους Θεούς, αλλά τους προειδοποιεί κιόλας να κρυφτούν, γιατί δεν έφτασε ακόμη η ώρα. Και συνεχίζει με προστακτικό τόνο την επίκληση του Διός, με εναλλαγές. Μια η σοπράνο λέει ΕΛΑ ΔΙΑ, μια ο Χορός απαντά ΤΩΡΑ. Ο ΖΕΥΣ πρέπει να έρθει εδώ, και να μείνει για πάντα. Και με το παρόν Movement, ολοκληρώνεται η επίκληση στο Δία. Η συχνή εναλλαγή των εκφράσεων και η συνεχής επανάληψη των «ΕΛΑ ΔΙΑ» κι «ΕΔΩ ΤΩΡΑ» φανερώνει την επιθυμία των εκφραστών για την άμεση εμφάνιση του Θεού.

ΕΛΑ ΔΙΑ – ΤΩΡΑ

ΤΩΡΑ ΔΙΑ

ΕΛΑ ΔΙΑ – ΕΔΩ (x2)

ΤΩΡΑ ΔΙΑ - ΕΔΩ

ΕΛΑ ΔΙΑ – ΕΔΩ

---

⁹ [Κάποιοι ερμήνευσαν το ΜΗΝΗ ως ΜΗΝ. Η λέξη ΜΗΝΗ ωστόσο, είναι καθαρά αρχαία ελληνική. Δηλώνει το φεγγάρι μας. Και αν σκεφτείτε λίγο την έννοια ΕΜΜΗΝΟΣ ΡΥΣΗ, η κοινώς «περίοδος» των γυναικών, που επαναλαμβάνεται κάθε ΜΗΝΑ, καταλαβαίνετε γιατί το ΜΗΝΗ αναφέρεται στη Σελήνη, και δεν είναι απλά μια άρνηση.]

ΤΩΡΑ ΔΙΑ – ΕΔΩ (x2)

ΤΩΡΑ

ΔΙΑ – ΑΕΙ

ΕΛΑ

ΔΙΑ – ΑΕΙ (x4)

ΕΛΑ...

Σημείωση:

Ως τώρα, από το ξεκίνημα της συμφωνίας είδαμε τους συντελεστές μέσα σε ένα ιδιαίτερο κλίμα μουσικής σε συνδυασμό με ελληνία δημιουργήματα (αγάλματα, εικόνες, σύμβολα) να κάνουν μια επίκληση προς το ΔΙΑ, και συγκεκριμένα να εξιστορούν μέσα σε λίγα λεπτά όλο το φάσμα της ελληνικής διαχρονικής ιστορίας, από τότε που υπήρξε ο άνθρωπος στη Γη, ως και τώρα. Θα έλεγε κανείς πως αυτό το «εισαγωγικό» τμήμα της Μυθωδίας ήταν κάτι σαν ένα παραμύθι, μια καλώς ειπωμένη ιστορία, με στοιχεία που όλοι μας έχουν λίγο πολύ ακούσει, είτε από τις παραδόσεις του πολιτισμού μας, είτε διαβάζοντας τη Μυθολογία μας.

MOVEMENT VI

ΩΩΩΩ

ΔΕΙΜΟ ΑΡΜΑ

ΔΕΙΜΟ

ΔΕΙΜΟ

ΚΑΤΕΒΑ ΑΡΜΑ

Ω ΔΕΙΜΟ ΕΛΑ ΕΔΩ

ΕΛΑ ΕΔΩ

ΔΕΙΜΟ ΑΡΜ' ΠΑΝΤΟΤΙΝΟ

ΕΛΑ ΕΔΩ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ

Ω ΔΕΙΜΟ ΕΛΑ ΕΔΩ ΤΑΧΥ

(ΧΟΡΟΣ)

ΟΤΙ ΕΚΕΙ ΕΣΥ ΠΑΝΘ' ΩΡΑ

ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΕΚΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΕΛΑ ΕΔΩ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ ΕΔΩ

ΠΑΝΤΙ ΘΑ ΖΕΙ

ΠΑΝΤΙ ΘΑΡΡΩ

ΒΑΛΕ ΠΛΩΡΗ ΤΗ ΓΑ

(ΧΟΡΟΣ)

ΟΤΙ ΕΚΕΙ ΕΣΥ ΠΑΝΘ' ΩΡΑ

ΟΤΙ ΘΑ ΕΧΕΙ ΕΚΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΔΕΙΜΟ ΑΕΙ ΝΑ 'ΡΘΕΙ

Επεξηγήσεις:

Μετά το πέρας του μηνύματος προς τον ΑΡΗ, ακολουθεί το δεύτερο Movement που δεν απευθύνεται στο Δία, αλλά σε έναν από τους Δορυφόρους του ΑΡΗ, τον ΔΕΙΜΟ. Ο φωτισμός του Ολυμπίου από κόκκινος του φωτός μετατρέπεται σε σκοτάδι. Μόνο τα αστέρια φέγγουν. Η αιιδός τραγουδά...

«ΔΕΙΜΟ ΑΡΜΑ»

«ΔΕΙΜΟ» εις διπλούν.

«ΚΑΤΕΒΑ ΑΡΜΑ»

«Ω ΔΕΙΜΟ ΕΛΑ ΕΔΩ»

«ΕΛΑ ΕΔΩ»

«ΔΕΙΜΟ ΑΡΜ' ΠΑΝΤΟΤΙΝΟ»

«ΕΛΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ»

«Ω ΔΕΙΜΟ ΕΛΑ ΕΔΩ ΤΑΧΥ»

Κι ο Χορός λέει...

«ΟΤΙ ΕΚΕΙ ΕΣΥ ΠΑΝΘ' ΩΡΑ» (=διότι εκεί εσύ τα πάντα βλέπεις)

«ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΕΚΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ» (=διότι έχεις την ώρα επέμβασης)

«ΕΛΑ ΕΔΩ» Η κλήση του Δείμου συνεχίζεται με επαναλήψεις. Τον καλεί να επιστρέψει για πάντα στη Γη, κι ελπίζει να παραμείνει στη Γη για πάντα, κι ο Χορός συμπληρώνει πως ο Δείμος τα βλέπει όλα.

«ΔΕΙΜΟ ΑΕΙ ΝΑ 'ΡΘΕΙ» (=Δείμο, για πάντα να έρθεις!)

MOVEMENT VII

ΓΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡ (=γιατί...)

ΑΡΜΑ Ω ΝΥΧΤ' ΑΡΡΗΤΟ (=τη νύχτα το άρμα είναι αθέατο). Η λέξη ΑΡΡΗΤΟ χρησιμοποιείται εδώ με διαφορετική, έμμεση σημασία. Κάτι που θα εμφανιστεί στο σκοτάδι, δε θα φανεί, άρα και κανείς δε θα το δει να έρχεται, για να μπορεί να πει πως το είδε να έρχεται.

«ΠΟΤΕ ΘΑ ΕΛΘΟΥΝ ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΓΑ» αναρωτιέται η αιιδός.

«ΟΤΙ ΓΑΡ» (=διότι)

«ΟΥ ΤΗ ΟΥ» (= ούτε αυτή ούτε)

«ΜΗ ΔΕΙ» (=ούτε πρέπει)

«ΜΗ ΤΗΝ ΝΑ ΙΔΕΙ» (=ούτε αυτήν (πρέπει) να την δει)

«ΜΗ ΤΗΝ ΝΑ 'ΡΘΕΙ» (=ούτε να την [δει] να έρχεται)

«ΜΗ ΤΗΝ ΝΑ ΙΔΕΙ» (=ούτε αυτήν (πρέπει) να την δει)

«ΜΗ ΤΗΝ ΝΑ 'ΡΘΕΙ» (=ούτε να την [δει] να έρχεται)

Το άρμα, λοιπόν, που θα έρθει, θα (πρέπει) να έρθει νύχτα, γιατί τη νύχτα δεν μπορούμε να το δούμε, και να ισχυριστούμε πως ήρθε. Όμως, εκτός από το άρμα, πρέπει να μάθουμε και κάτι ακόμη. Πρέπει να μας γνωστοποιηθεί η ώρα επέμβασης. Πότε δηλαδή θα έλθει στη Γη. Κι αυτό, γιατί ούτε αυτή πρέπει να δουν, ούτε να την δουν να έρχεται. Ποια γυναίκα αναμένουμε να έρθει, ή μάλλον, ποια ήρθε, αλλά δεν πρέπει να φανερωθεί; Η Μητέρα ήρθε. Και γιατί δεν πρέπει να φανερωθεί; Γιατί κυοφορεί προφανώς. Ο Χορός σύσσωμος προσπαθεί να προστατέψει τη Μητέρα.

(ΧΟΡΟΣ)

ΕΣΥ ΔΕ ΑΜΥΝΕΤ' ΑΠΟ ΜΑΚΡΩΝ ΚΑΙ ΕΣΘΩ

ΣΥΝΟΔΟΙ ΕΙ ΤΕ (αντί ΕΙΤΕ) ΤΗΝ ΗΩ ΔΩΣΕ

ΕΙΘΕ

ΕΙΘΕ

Ο Χορός ζητά η άμυνα απέναντι στον εχθρό να γίνει σε δυο μέτωπα. Οι μεν Θεοί να πολεμούν από μακριά και μέσα. Δηλαδή, κάποιοι Θεοί να πολεμούν στο διάστημα, και κάποιοι άλλοι, εδώ στη Γη. Θα ήταν λάθος να πούμε πως ο Χορός λει εδώ «ΑΠΟ ΜΑΚΡΩΝ ΚΑΙ ΕΣΘΩ». Ούτε τρώμε εδώ, ούτε γινόμαστε! (εσθίομαι / έσσομαι!)

Παρακαλεί για συνοδό. Συνοδό των Ελλήνων (ΕΙ) δώσε την Αυγή. Μακάρι. Μακάρι.

ΕΣΥ Ω ΑΝΙΚΗΤΕ ΑΝΔΡΑ

ΑΜΥΝΕΤΑΙ (Σ) (Σ)

Μέσα σε πολλά «Σ», που δηλώνουν μυστικό, που πρέπει αν ειπωθεί και να μεταδοθεί με άκρα μυστικότητα, ο Χορός ζητά άμυνα. Κι αν μάλιστα, τύχει (και συμβεί) με μας, αν «συναντηθούμε» στον αγώνα μας, θα αμυνθούμε (κι εμείς). Θα αμυνθούμε για τον Έλληνα.

ΕΙ ΤΥΓΧΑΜΕΝ ΣΥ ΜΕΝ

ΑΜΥΝ (Σ) ΩΜΕΝ (Σ)

ΑΜΥΝΩΜΕΝ

ΑΜΥΝΩΜΕΝ

(Σ)ΕΛΛΗΝΟΣ

Στη σελήνη όχι! Να μην πάνε στη Σελήνη. «ΣΕΛΗΝ' ΟΥ»

Α (Σ)

Α (Σ)

ΑΑΑΑΑ (Σ)

ΩΔΗ ΤΩ ΔΙΑ (=τραγούδι στο Ζευ)

Ω ΔΙΑ

ΩΔΗ (Σ)(Σ)

Ω ΔΙΑ

ΩΔΗ (Σ)(Σ)

ΤΩ ΔΙΑ

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑ (=Στους Έλληνες) Ένα μήνυμα για λίγους!

ΜΗ ΤΙΣ ΕΙ (=Κανείς Έλλην...)

ΜΗ ΤΗΝ ΕΦΟΒΗΘΕΙ... (=Να μη την φοβηθεί...)

...ΕΙ ΤΗΝ ΙΔΕΙ! (=Αν την δει!)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: ΤΑ (Σ) ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΗΧΟΙ!

MOVEMENT VIII

(ΧΟΡΟΣ)

ΗΛΘΕ Ω ΔΙΑ - ΟΔΥΣΣΕΑ

ΗΛΘΕ Ω ΔΙΑ

(ΧΟΡΟΣ)

ΗΛΘΕ Ω ΟΔΥΣΣΕΑ

ΗΛΘΕ Ω ΔΙΑ

MOVEMENT IX

ΤΙΘΝΗΤΙ (χ³)

ΤΙΘΝΗΤΙ

ΩΣ ΖΗΤΕΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ

ΤΙΘΝΗΤΙ ΜΗ ΣΥΜΒΕΙ

Ω ΑΡΗ Η ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΜΑΡΤΥΡΑ ΗΣΥΧΑ

ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ

ΜΗ ΣΥΜΒΕΙ

Η ΜΗΝΗ

ΟΤΙ ΗΙ

ΖΗΤΩΜΕΝΗ ΖΕΙ

ΜΑΚΡΙΝΑ ΗΣΥΧΑ

ΠΕΜΠΤΕΙ ΖΕΙ

ΑΚΟΙΜΗΤΗ

ΜΑΣ ΜΙΛΕΙ

Ω Η ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ ΖΕΙ

(ΧΟΡΟΣ)

ΕΝΑ ΞΕΙ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΟΔΕΥΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΗ -ΕΛΘΕ ΕΔΩ ΜΕΝ-

ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕ ΖΗΤΑΕΙ ΝΑ ΕΙΠΩ ΟΤΙ ΗΛΘΕ

ΜΑΡΤΥΡΑ

ΜΑΣ ΜΙΛΑ

ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ

ΜΗ ΤΙΣ ΜΗ

ΜΗ ΔΕΙ

ΟΤΙ ΖΕΙ Η ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΤΗ ΘΝΗΤΗ

ΩΣ ΖΗΤΕΙ

ΜΗ ΘΝΗΘΕΙ

ΜΑΣ ΜΙΛΕΙ

ΘΕ ΗΜΕΙΣ ΠΕΙ

ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ

ΜΗ ΘΝΗΘΕΙ
ΟΦΕΛΕΙ
ΤΗ ΜΗΝΗ
ΜΗ ΣΥΜΒΕΙ
Η ΜΗΝΗ Ω

ΗΛΘΑΤΕ ΕΝΘΕΝ
ΚΙ ΕΣΥ ΗΜΕΤΕΡΑ
ΗΛΘΑΤΕ ΕΝΘΕΝ
ΚΙ ΕΣΥ ΗΜΕΤΕΡΑ

Παρατηρήσεις: Οι σοπράνο παρακαλούν. Η Μητέρα, που ήρθε, παρακαλά τον Άρη να μην αφήσει να συμβεί η Μοίρα. Να μην υπάρξει θάνατος. Η Ειμαρμένη, το αναπόφευκτο της Μοίρας, είναι εδώ, ΖΕΙ, και ερχεται στη Γη. Μυστικά μας μιλά. Η Μητέρα παρακαλεί να μην συμβεί το μοιραίο του θανάτου. Γιατί, κάτι τέτοιο θα οφελήσει τη Σελήνη. Ο Χορός καλεί να έρθουν οι Θεοί στη Γη, και μαζί και η Μητέρα.

MOVEMENT X

(ΑΝΤΡΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ)

(ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΟΡΟΣ)

ΔΙ-Α Ε--ΛΑ
ΔΙ-Α Ε--ΛΑ
ΔΙ-Α Ε---ΛΑ
ΔΙ-Α Ε--ΛΑ

ΕΛΑ

ΖΗ-ΤΩ ΤΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΕ
ΖΗ-ΤΩ ΤΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΕ
ΜΟΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ
ΜΟΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ
ΠΑΙ ΖΕΥ ΠΑΙ ΔΕΙ
ΠΑΙ ΖΕΥ ΠΑΙ ΔΕΙ ΠΑΙ ΔΕ ΠΑΙ

ΖΕΙ

ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ
ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΙ

ΤΗΝ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΝ

ΖΕΙ
ΔΕΙ
ΜΟΙ
ΔΙ-
Α ΤΕ
ΤΗΝ ΜΗ-
ΝΗ Α-
ΕΙ-ΕΛΑ

ΖΕΙΠΠΠΠΠ ΖΕΙΠΠΠΠΠ ΖΕΙΠΠΠΠΠ ΖΕΙΠΠΠΠΠ

ΖΕΙ

ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΔΕΩΜΕΝ ΣΟΙ
ΔΕΟΜΕΝ ΔΕΟΜΕΝ ΔΕΟΜΕΝΟΙ ΣΟΙ (X4)

Σημειώσεις:

Η Συμφωνία «κλείνει» με επανάληψη του 1^{ου} Movement, μόνο που τώρα κατονομάζεται η Μητέρα. Η Πηνελόπη. Ακολουθούν δυνατά χειροκροτήματα, ενώ στην οθόνη έχουν προβληθεί εικόνες ενός ήλιου, και πίσω του ένα άρμα. Ένα άρμα ταξιδεύει

τον ήλιο και τον φέρνει στην Γη. Ο κόσμος κατενθουσιασμένος χειροκροτά, και ο συνθέτης κλείνει την παράσταση με το γνωστό Chariots Of Fire.

Γενικές παρατηρήσεις:

Ακολουθεί δεξίωση προς τιμήν του συνθέτη, που δέχεται πλήθος ερωτήσεων. Ωστόσο, ο Ευάγγελος Παπαθανασίου, αν και ισχυρίζεται πως δεν υπάρχουν στίχοι για τη Μυθωδία, υπάρχουν κάποιες εμφανείς αντιφάσεις στο όλο σκηνικό. Ας δεχτούμε, πως δεν υπάρχουν στίχοι, και κατ' επέκταση λόγια. Τότε ποιος ο λόγος μπροστά από τις δυο σοπράνο να υπάρχουν αναλόγια με παρτιτούρες; Στις παρτιτούρες, ως γνωστόν εκτός των μουσικών σημείων αναγράφονται και οι στίχοι. Από την άλλη πλευρά, είναι τόσο προφανής η χρήση συγκεκριμένων εκφράσεων από την ελληνική γλώσσα, που όλοι μας καταλαβαίνουμε. Η φράση πχ «ΔΙΑ ΕΛΑ», ακούγεται τόσες φορές μέσα στη συμφωνία, που είναι αδύνατον να δεχτούμε πως δεν λέει αυτό που όλοι μας ακούμε. Το να προφέρουν οι σοπράνο τυχαίους ήχους όπως «αααα», «οοο», «εεεε», δεν αρκεί. Φωνητικά τουλάχιστον αυτό είναι αδύνατο. Όποιος έχει ασχοληθεί λίγο με το θέμα της σωστής άρθρωσης και της προφοράς (ειδικά για εκμάθηση ξένων γλωσσών), ξέρει, πως τα φωνήεντα μπορεί μεν να παράγουν ήχο σε μεγάλες συχνότητες, χωρίς όμως τα σύμφωνα δεν είναι δυνατόν να παραχθεί λόγος. Ύστερα, όταν ομιλούμε, με το στόμα, χρησιμοποιούμε κάποια όργανα. Πχ...αν προσπαθήσουμε να προφέρουμε αργά τη λέξη «ΠΑΙΔΙ», να τι θα συμβεί. Κάντε μαζί μου το ακόλουθο πείραμα:

«Κατ' αρχάς όταν ξεκινάμε να πούμε το Π, τα χείλη μας είναι σφιχτά ενωμένα και για να ακουστεί ο φθόγγος Π, χρειάζεται στιγμιαία να ανοίξουμε τα χείλη μας, και να αφήσουμε να περάσει αέρας, με στιγμιαία ταχύτητα. Ο δι-φθόγγος [ΑΙ]/ Ε στην προφορά του, για να σχηματιστεί, πρέπει από το σημείο που τα χείλη μας έχουν στιγμιαία ανοίξει για να προφερθεί το Π, να ανοίξουν ακόμη περισσότερο προς αντίθετες άκρες, σαν να κάνουμε ένα πλατύ χαμόγελο, ενώ για το σχηματισμό του φθόγγου Δ, η γλώσσα, που τόση ώρα παρέμενε ακίνητη στη στοματική κοιλότητα, ξαφνικά, με το που σχεδόν ολοκληρώνεται η προφορά του ΑΙ/Ε ήδη έχει σηκωθεί από τη βάση της και έχει αρχίσει να προβάλεται προς τα έξω. Όταν δε ολοκληρωθεί η άρθρωση του Δ, η γλώσσα μας, έχει τοποθετηθεί κάτω από την πάνω οδοντοστοιχία μας, και λίγο προς τα έξω, ενώ διατηρείται ακόμη το «πλατύ χαμόγελο» από το Ε. Για την άρθρωση τέλος του Ι, η γλώσσα τραβιέται απότομα μέσα». Με βάση αυτό το τυχαίο παράδειγμα, ήθελα απλώς να σας αποδείξω, πως όταν μιλάμε, και ειδικά όταν προφέρουμε φωνήεντα, η γλώσσα μας παραμένει ακίνητη στο στόμα, ενώ όταν σχηματίζουμε σύμφωνα, κινείται και «μπαινεί» σε συγκεκριμένες θέσεις, παράγοντας διάφορους τόνους. Το γνωστό μας Λ, πχ, αν βάλουμε τη γλώσσα πίσω από την πάνω οδοντοστοιχία μας, ακούγεται καθαρά, όπως στη λέξη ΛΑΟΣ. Αν όμως τραβήξουμε τη γλώσσα μας προς τα πίσω και λίγο πάνω προς τη ρινική κοιλότητα, το Λ ακούγεται περίεργα (βλάχικα θα πουν πολλοί!), όπως στη λέξη ΕΛΛΙΑ. Οι κάτοικοι της νοτίου Ελλάδος χρησιμοποιούν το πρώτο Λ στο λόγο τους, ενώ οι κάτοικοι από τη Λάρισα και πάνω το δεύτερο Λ. Και προφανώς, η μη σωστή στο αυτί χρήση και προφορά συγκεκριμένων «συχνότητων» προκαλεί γέλιο, σε όσους δε το έχουν συνηθίσει. Αυτά περί προφοράς».

Από το παραπάνω πείραμα καταλαβαίνουμε, πως αν αρχίσουμε και παρατηρούμε τις κινήσεις της γλώσσας στις σοπράνο πχ μόνο, καταλαβαίνουμε πως παράγεται λόγος, άρα η υπόθεση των «αααα», «οοο», «εεεε», δεν ευσταθεί. Όλα τα φωνήεντα για να παραχθούν, χρειαζόμαστε ένα καλά ανοιχτό στόμα. Απαξ και τα χείλη κουνιούνται...προφέρονται και σύμφωνα.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στο μύθο. Το Movement Ι, ξεκινά με επίκληση στο Δια, και το δεύτερο Movement εξιστορεί την ιστορία των Ελλήνων. Είναι σαν να ήθελε κάποιος να μας υποβάλει σε αυτή τη διαδικασία. Ακούμε να εξιστορούνται διάφορα ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος, σε μια συγκεκριμένη σειρά, κι αυτό αμέσως μα φέρνει στο μυαλό το παρελθόν μας. Όταν αρχίσουμε να μιλάμε για κάτι που έγινε παλιά, αμέσως θυμόμαστε πολλά πράγματα, που έγιναν και πριν αλλά και μετά το συμβάν. Έτσι, με την εξιστόρηση, όλοι οι Έλληνες, εκείνη τη νύχτα, επέστρεψαν στο παρελθόν τους. Θυμήθηκαν ποιοι είναι, από που έρχονται, και τι σκοπό έχει η παρουσία τους εδώ στη Γη. Από τότε που έγινε η Μυθωδία, παγκοσμίως ένα κύμα φιλικότητας προς τον Ελληνισμό και τον ελληνικό πολιτισμό ξεχύθηκε ανα την υφήλιο. Κι ενώ ο κόσμος «χάνεται», στην

Ελλάδα, όλα βαίνουν ομαλά¹⁰. Παρατηρείστε τις καταστροφές που λαμβάνουν χώρα στην υφήλιο. Στην Ελλάδα, όμως, τίποτε παρόμοιο. Τυφώνες, τσουνάμι, πλημμύρες, σαρώνουν τον κόσμο, αλλά στην Ελλάδα όλα είναι καλά. Τυχαίο; Μάλλον όχι!

Η Μυθωδία ξεκίνησε αρχικώς ως μια τελετή που εξέφρασε ως επιθυμία να την κάνει ο Ευάγγελος Παπαθανασίου, ωστόσο, το κόστος της παράστασης ξεπέρασε τα 2 δις δραχμές, σε σημείο που πολλοί καλλιτέχνες του ελληνικού στερεώματος (Θεοδωράκης) αντιτάχθηκαν σε αυτήν. Μίλησαν για υπέρογκα ποσά δαπανών, και για καταστροφές αρχαίων ναών, όχι επειδή νοιάστηκαν για το κοινό συμφέρον, αλλά γιατί ποτέ πχ το ΥΠΠΟ δεν δαπάνησε τόσα λεφτά για ένα μουσικό υπερθέαμα, και πόσο μάλλον σε καλλιτέχνη που δεν ζει στην Ελλάδα. Πολλοί φάνηκε να θίγονται από την πολιτική του ΥΠΠΟ, και έτσι η αρχική παράσταση αναβλήθηκε και τέλος ματαιώθηκε. Με την επέμβαση όμως της υπηρεσίας διαστήματος των ΗΠΑ, της γνωστής ΝΑΣΑ, η Μυθωδία θα γινόταν, όπως έπρεπε. Το μόνο σημείο που αξίζει προσοχής, είναι το γεγονός πως για να χρηματοδοτήσει η ΝΑΣΑ την ορχηστρική συμφωνία, έπρεπε πίσω από το σκηνικό στο Ολυμπείο να τοποθετηθούν ειδικά μηχανήματα καταγραφής και μετάδοσης τηλεοπτικού σήματος, ώστε να χρησιμοποιηθεί η μουσική για την νέα, προγραμματισμένη, εκτόξευση ερευνητικής αποστολής στον ΑΡΗ. Έτσι κι έγινε.

Ας εξετάσουμε, ωστόσο και μια ακόμη παράμετρο. Καλολογικά αναφερόμενοι στην μυθωδία, τα Movement έχουν μια τυπική σειρά, που θα μπορούσε να αποτυπωθεί ως εξής:

ΕΠΙΚΛΗΣΗ>ΠΟΛΕΜΟΣ>ΔΙΑΣ>ΚΡΟΝΟΣ>ΑΡΗΣ>ΔΕΙΜΟΣ>ΕΛΛΗΝ>ΟΔΥΣΣΕΥΣ>ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ>ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Η Συμφωνία ξενικά με μια επίκληση στον Θεό ΔΙΑ. Η επίκληση περιλαμβάνει δεήσεις για άφιξη θεικών οντοτήτων στη Γη, και αναφορές στην Μοναδικότητα του Θεού, και στα χαρακτηριστικά του. Ύστερα, εξιστορείται μια μάχη. Στρατιές Ελλήνων μάχονται, και αναμένουν την επιστροφή των Θεών. Οι συντελεστές της παράστασης εξιστορούν τον ΔΙΑ. Μιλούν για το τι όρισε στα παλιά τα χρόνια, και μας ταξιδεύουν στον παρελθόν. Ο «σκοτεινός» Κρόνος, όμως, είναι εδώ, και γι' αυτό αποστέλλονται Θεοί, για να τον ανατρέψουν από την εγκαθίδρυσή του στη Γη. Πρώτα έρχεται ο ΑΡΗΣ, που σαν άνεμος θα πάει παντού, και θα εμποδίσει την Σελήνη. Ύστερα, ο ΔΕΙΜΟΣ, προκαλώντας ΔΕΟΣ, θα έρθει γρήγορα στη Γη, και θα μείνει για πάντα εδώ, όσο ο ΕΛΛΗΝ θα πολεμά μαζί με τους Θεούς. Τέλος, ο Οδυσσεύς θα εμφανιστεί κι η Μοίρα θα ολοκληρώσει το καθήκον της. Η Συμφωνία κλείνει με **επανάληψη** επίκλησης στο Θεό ΔΙΑ.

Ερμηνευτικά, τώρα, η όσο κι αν φαίνεται τυχαία αυτή σειρά των Movement, αναφέρεται σε μια τελετή, που γίνεται για να κληθεί κάποιος Θεός. (Θα μπορούσαμε να πούμε πως η αρχή της πρώτης επίκλησης, έγινε με τη Μυθωδία). Ύστερα, θα αρχίσει μετά από καιρό ένα πόλεμος (δεν έχει γίνει ακόμη), στον οποίο πρώτα ο ΔΙΑΣ, και μετά ο ΚΡΟΝΟΣ, θα έρθουν αντιμέτωποι. Και μέσα στη λαίλαπα του πολέμου, θα εμφανιστεί κι ο αντίστοιχος Θεός, ο ΑΡΗΣ, που θα σπείρει το χάος στο περασμά του. Ύστερα, θα έρθει γρήγορα με το άρμα του το ΔΕΟΣ, και όλοι θα απορρήσουν με τα τεκταινόμενα. Οι Έλληνες θα πολεμήσουν μαζί με τους Θεούς τους τον Κρόνο, και μετά από ένα μακρύ ταξίδι ιστορίας, μετά από μια προσωπική Οδύσσεια στη ροή του Κρόνου (Χρόνου), το Πεπρωμένο, που δε δύνανται να αποφευχθεί, θα πραγματοποιηθεί. Το Πεπρωμένο, όμως, δεν είναι μόνο «μη αναπόφευκτο», αλλά και προκαθορισμένο. Ίσως αναφέρεται έμμεσα σε μια προφητεία, που θα εκπληρωθεί, και η οποία εκπλήρωσις θα λάβει χώρα μετά από μια περίοδο πολέμου, καταστροφών, και συμπαντικών μορφών. Αρμαγεδδών. Αποκάλυψη.

Η Συμφωνία, όμως, παρόλο που αναφέρεται στη Μοίρα, που έχει τον πρώτο, αλλά και τον τελευταίο λόγο στη Ιστορία, δεν κλείνει εκεί. Γίνεται μια ακόμη επίκληση. Μια ακόμη επίκληση. Ένα ακόμη κάλεσμα.

Η Συμφωνία θα κλείσει, όταν επιστρέψουμε στην αρχή της. Όταν δηλαδή, μετά τον πόλεμο, καλέσουμε ΠΑΛΙ το Δια να εμφανιστεί. Δε ξέρω γιατί, και πιστεύω πως δεν θα είμαι κι ο μόνος που το νιώθει αυτό, αλλά σύντομα, θα γίνει μια ακόμη Μυθωδία. Ως τότε όμως, ο ελληνικός λαός θα έχει ξυπνήσει από το λήθαργο τόσων αιώνων, και θα πάρει υποσυνείδητα σύσσωμος μέρος στην επίκληση. Κι αν στον ΑΡΗ μπόρεσαν κάποιοι να ακούσουν το «πρώτο» μήνυμά μας, φανταστείτε τι θα γίνει, όταν πλήθος κόσμου αρχίσει να φωνάζει ΕΛΑ ΔΙΑ. Μήπως...και μια ακόμη νέα Μυθωδία θα λάβει χώρα σε λίγο καιρό; Οι παρατηρήσεις δικές σας.

© jargyr 27.01.2007

¹⁰ Αναφορικά με τις καιρικές συνθήκες.